

Skarga wniesiona dnia 12 maja 2004 r. przez Republikę Włoską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-211/04)

(2004/C 179/16)

Dnia 12 maja 2004 r. Republika Włoska, reprezentowana przez Ivo Maria Bragugliego, Avvocato oraz Avvocato dello Stato Maurizio Fiorilliego, wniosła do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia (WE) nr 316/2004⁽¹⁾ zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 753/2002⁽²⁾ ustanawiające niektóre zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999⁽³⁾ odnośnie opisu, oznaczania, prezentacji i ochrony niektórych produktów sektora wina, w szczególności w zakresie dotyczącym zmian art. 24, 36 i 37 w/w rozporządzenia nr 753/2002, dotyczących ochrony tradycyjnych terminów.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca jest zdania, że rozporządzenie zmieniające rozporządzenie nr 753/2002 jest wadliwe ze względu na:

- niezgodność z prawem procedury przyjęcia rozporządzenia z powodu naruszenia przepisów proceduralnych i istoty postępowania kontradyktoryjnego;
- brak porównania interesów producentów ze Wspólnoty z interesami producentów spoza Wspólnoty;
- brak upoważnienia i naruszenie przepisów Rady;
- naruszenie art. 24 ust. 3 porozumienia TRIPS.

⁽¹⁾ Dz.U. L 55 z 24. 2. 2004, str. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 118 z 4.5.2002, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Monomeles Protodikio Thessalonikis (Grecja) w sprawie Konstantinos Adeler i inni przeciwko Ellinikos Organismos Galaktos, na podstawie postanowienia tego sądu z dnia 8 kwietnia 2004 r.

(Sprawa C-212/04)

(2004/C 179/17)

Monomeles Protodikio Thessalonikis zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, postanowieniem z

dnia 8 kwietnia 2004 r., które wpłynęło do sekretariatu Trybunału 17 maja 2004 r., z wnioskiem o odpowiedź w trybie orzeczenia prejudycjalnego, w sprawie Konstantinos Adeler i inni przeciwko Ellinikos Organismos Galaktos, na następujące pytania:

1. Sąd krajowy powinien – na ile to możliwe – interpretować prawo wewnętrzne zgodnie z dyrektywą transponowaną do krajowego porządku prawnego z opóźnieniem, od momentu (a) wejścia w życie dyrektywy, czy (b) upływu terminu transpozycji, którego prawodawca krajowy nie dotrzymał, czy (c) wejścia w życie krajowych środków transpozycji dyrektywy?
2. Czy klauzulę 5 ust. 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP i ETUC, stanowiącego integralną część dyrektywy Rady nr 1999/70/WE (Dz.U. L 175 z 1999, str. 43) należy interpretować w ten sposób, że, oprócz powodów związanych z naturą, rodzajem lub charakterystyką pracy oraz innych podobnych względów, sam fakt, iż zawarcie umowy na czas określony jest wymagane przepisami ustawowymi lub wykonawczymi stanowi obiektywny powód uzasadniający odnawianie lub zawieranie kolejnych umów tego typu?
3. Czy klauzula 5 ust. 1 i 2 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP i ETUC, stanowiącego integralną część dyrektywy Rady nr 1999/70/WE (Dz.U. L 175 z 1999, str. 43) może być interpretowana w ten sposób, że [nie należy stosować] przepisów krajowych, zgodnie z którymi umowy lub stosunki pracy na czas określony uważane są za kolejne tylko wtedy, gdy między jednym a drugim nie upłynęło więcej niż 20 dni roboczych i że tylko pod takim warunkiem stosuje się, ustanowione w tych przepisach domniemanie na korzyść pracobiorcy, że kolejne umowy lub stosunki pracy na czas określony uważa się za zawarte na czas nieokreślony?
4. Czy, zawarty w art. 21 greckiej ustawy nr 2190/1994, zakaz przekształcania w umowę o pracę na czas nieokreślony kolejnych umów, zawartych na czas określony pod pretekstem wypełniania nadzwyczajnych i sezonowych potrzeb pracodawcy, a w rzeczywistości mających na celu wypełnienie jego potrzeb zwyczajnych i stałych, jest zgodny z zasadą skuteczności prawa wspólnotowego oraz z celami, jakim służą przepisy klauzuli 5 ust. 1 i 2 w związku z klauzulą 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP i ETUC, stanowiącego integralną część dyrektywy Rady nr 1999/70/WE (Dz.U. L 175 z 1999, str. 43)?